

Kártyakezelési szolgáltatás nem adómentes

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (második tanács)

2016. május 26. (*)

„Elzetes döntéshozatal – Közös hozzáadottértékadó-rendszer – 2006/112/EK irányelv – Mentesség – A 135. cikk (1) bekezdésének d) pontja – Fizetésekre és az átutalási forgalomra vonatkozó ügyletek – Fogalom – Mozijegy telefonon vagy interneten történő vásárlása – Betéti kártyás vagy hitelkártyás fizetés – Úgynevezett »kártyakezelési« szolgáltatások”

A C-607/14. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott elzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a First-tier Tribunal (Tax Chamber) (első fokú bíróság [adóügyi tanács], Egyesült Királyság) a Bírósághoz 2014. december 29-én érkezett, 2014. december 22-i határozatával terjesztett el az elzete

a **Bookit Ltd**

és

a **Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (második tanács),

tagjai: M. Ilešić tanácselnök, C. Toader, A. Rosas, A. Prechal és E. Jarašinas (első adó) bírák,

első tanácsnok: M. Campos Sánchez-Bordona,

hivatalvezető: L. Hewlett első tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2015. december 16-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által elterjesztett észrevételeket:

- a Bookit Ltd képviseletében N. Gardner és S. Mardell solicitors, valamint Z. Yang barrister és A. Hitchmough QC,
- az Egyesült Királyság Kormánya képviseletében M. Holt, meghatalmazotti minőségben, segítőtje: K. Beal QC,
- a görög kormány képviseletében S. Charitaki és A. Magrippi, meghatalmazotti minőségben,

- a portugál kormány képviselőjében L. Inez Fernandes, A. Cunha és R. Campos Laires, meghatalmazotti minőségben,
- az Európai Bizottság képviselőjében L. Lozano Palacios és R. Lyal, meghatalmazotti minőségben,

tekintettel a f. tanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a f. tanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a közös hozzáadottértékadó-rendszerrel szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv (HL 2006. L 347., 1. o.; a továbbiakban: héairányelv) 135. cikke (1) bekezdése d) pontjának az értelmezésére vonatkozik.

2 Ezt a kérelmet a Bookit Ltd és a Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs (Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királyságának adó- és vámhatósága; a továbbiakban: adóhatóság) között a Bookit által nyújtott egyes szolgáltatások hozzáadottérték-adó (héta) alóli mentessége tárgyában folyamatban lévő jogvita keretében terjesztették elő.

Jogi háttér

Az uniós jog

3 A héairányelv 2. cikke (1) bekezdésének c) pontja a héa hatálya alá vonja „az egy tagállamon belül az adóalanyként eljáró személy [...] által ellenérték fejében teljesített szolgáltatásnyújtás[t]”.

4 Ezen irányelv 135. cikke (1) bekezdésének b)–g) pontja lényegében azonos formában írja elő a tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról – közös hozzáadottértékadó-rendszer: egységes adóalap megállapításáról szóló, 1977. május 17-i 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv (HL 1997. L 145., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 9. fejezet, 1. kötet, 23. o.) 13. cikke B. része d) pontjának 1–6. alpontjában már korábban előírt adómentességet.

5 A héairányelv 135. cikke (1) bekezdésének d) pontja értelmében:

„(1) A tagállamok mentesítik az adó alól a következő ügyleteket:

[...]

d) azon ügyletek, beleértve a közvetítést is, amelyek betétre, folyószámlára, fizetésre, átutalásra, követelésre, csekkre és egyéb átruházható értékpapírra vonatkoznak, kivéve a követelésbehajtást [...]

Az Egyesült Királyság joga

6 A Value Added Tax Act 1994 (a hozzáadottérték-adóról szóló 1994. évi törvény, a továbbiakban: 1994. évi törvény) 31. cikke kimondja, hogy „mentes a héa alól a termékértékesítés vagy a szolgáltatásnyújtás, ha annak tárgya a 9. mellékletben mindenkor felsorolt termék vagy szolgáltatás”.

7 E 9. melléklet meghatározza a héamentesnek min sül termék- és szolgáltatáscsoportokat. Ennek az 5. csoportja tartalmazza a Pénzügyeket. A következ szolgáltatások adómentességét írja el :

„[...]

1. Pénz, pénzt megtestesít értékpapír vagy pénz fizetésére szolgáló bármilyen váltó vagy kötelezvény folyósítása, átutalása vagy átvétele, valamint minden pénzre vagy hasonló fizet eszközre vonatkozó ügylet.

[...]

5. Az 1., 2., 3., 4. vagy 6. pontban foglalt ügyletek bármelyikével kapcsolatos közvetít szolgáltatás nyújtása közvetít i min ségben eljáró személy által (függetlenül attól, hogy az ügylet végbemegy-e).

[...]”

Az alapeljárás és az el zetes döntéshozatalra el terjesztett kérdések

8 A Bookit az Odeon Cinemas Holdings Limited (a továbbiakban: Odeon) 100%-os tulajdonában álló társaság, amely egy mozihálózat tulajdonosa és üzemeltet je az Egyesült Királyságban. A Bookit a bejelentett gazdasági tevékenysége keretében az Odeon tulajdonában álló csoport ügyfeleinek betéti és hitelkártyával történ fizetéseit dolgozza fel (a továbbiakban: kártyakezelés). Továbbá az Odeon számára egy telefonos ügyfélszolgálatot is m ködtet. A Bookit teljes bevétele az Odeon tulajdonában álló csoporttal és ezeknek a moziknak az ügyfeleivel kapcsolatos ügyletekb l származik.

9 2009. december 24-i határozatával az adóhatóság megállapította, hogy a Bookit által az Odeon mozijegyeket vásárló ügyfelek számára kártyakezelési szolgáltatáshoz kapcsolódó kezelési költségként kimutatott díj ellenében nyújtott szolgáltatások nem tartoznak az 1994. évi törvény 9. mellékletének 5. csoportja szerinti adómentes szolgáltatások körébe. A Bookit fellebbezést nyújtott be a First-tier Tribunalhoz (Tax Chamber) (els fokú bíróság [adójogi tanács], Egyesült Királyság) e határozattal szemben.

10 E bíróság pontosítja, hogy az Odeon mozijegyek értékesítése vagy a mozik pultjainál és jegykiadó automatáinál, vagy egy telefonos ügyfélközponton keresztül telefonon, vagy interneten történik.

11 A pultos értékesítéseket az Odeon alkalmazottai végzik. Ezen értékesítések érdekében, ugyanúgy, mint azoknak a mozik jegykiadó automatáinál történ teljesítéséhez, a Bookit kártyakezelési szolgáltatásokat nyújt az Odeon részére, azonban ezekért a szolgáltatásokért semmilyen kezelési költséget nem számolnak fel az Odeonnak vagy az ügyfeleknek. A telefonon keresztül és az interneten történ értékesítéseket a Bookit végzi az Odeon meghatalmazottjaként eljárva. Ezen értékesítések tekintetében a jegyek betéti vagy

hitelkártyával történő vásárlása a jegy árának kifizetését, valamint a kártyakezelési szolgáltatáshoz kapcsolódó említett kezelési költség ügyfél általi kifizetését eredményezi. A releváns időszakban ez 0,65 és 0,75 font sterling (körülbelül 0,82 és 0,92 euró) között változott tranzakciónként.

12 A kérdést elterjesztő bíróság rámutat, hogy a valamennyi releváns időszakban a Bookit-hoz beérkezett, az Odeon mozikba szóló jegyeket vásárló ügyfelek által betéti és hitelkártyával eszközölt fizetéseket a Bookit elfogadó bankja dolgozta fel egy szolgáltatási megállapodás szerint. E szerződés értelmében az elfogadó bank jóváírja a Bookit számláján az olyan ügyletek teljes összegét, amelyek tekintetében az érintett kártyaügyletekre vonatkozó adatokat a rendelkezésére bocsátották. A megállapodás azt is elírta, hogy a Bookitnak, vagy adott esetben az Odeonnak egyfelől az elfogadó bankjától valamennyi értékesítés teljesítése elírt egy, a kártyabirtokos bankja, az úgynevezett „kibocsátó bank” által kibocsátott engedélyezési kódot kell kapnia, amely lényegében a kártya érvényességi idejét és a rendelkezésre álló fedezetet igazolja, másfelől biztosítani kellett, hogy ez a kód az ezen elfogadó bank részére a nap végén a fizetések lezárása céljából továbbítandó, a kártyaügylet-adatokat tartalmazó fájlban, úgynevezett „elszámolási fájlban” szerepel.

13 Az Odeon és a Bookit külön szolgáltatási megállapodást kötött a DataCash Limiteddel is, amely alapján a DataCash „általános bankkártya-szolgáltatásokat” nyújtott. Ezek a szolgáltatások az engedélyezési kódok Bookit nevében és javára történő megszerzését foglalták magukban, mégpedig a szükséges engedélyezés iránti kérelmek elfogadó banknál való benyújtása és a megfelelő válaszok fogadása révén, valamint tartalmazták az engedélyezések kötegeltektől való raktározását, hogy az elfogadó bankkal való elszámolás céljából tudni lehessen, hogy az értékesítések az Odeon által a mozikban vagy a Bookit által távértékesítéssel valósultak meg.

14 A kérdést elterjesztő bíróság kifejti, hogy a gyakorlatban a telefonon keresztül vagy az interneten történő mozijegyvásárlás a következő lépéseket foglalja magában. Először is az ügyfél a Bookit rendelkezésére bocsátja az általa felhasználni kívánt betéti vagy hitelkártyára vonatkozó releváns adatokat, mint például a kártyabirtokos neve és lakcíme, a kártya száma és a hátul feltüntetett CV2 száma, amely adatokat a Bookit a DataCash-n keresztül az elfogadó banknak megküldi. Ez utóbbi azokat a kibocsátó banknak továbbítja, amely, ha azokat elfogadják, zárolja a pénzt, és egy engedélyezési kódot továbbít az elfogadó banknak. Az elfogadó bank, a DataCash-n keresztül továbbítja ezt a kódot a Bookitnak, amely, amikor azt megkapja, ellenőrzi, hogy a kért mozi ülőhelyek továbbra is elérhetőek-e. Amennyiben igen, akkor a jegyeket hozzárendelik az ügyfélhez, és az ügylet ez utóbbi tekintetében befejeződik, aki az Odeon részéről egy megrendelési visszaigazolást kap, megerősítve azt, hogy a lefoglalt jegyekért járó összeget, valamint a Bookit részére foglalási díjként fizetendő összeget levonták, vagy lefoglalják vonni a kártyájáról.

15 Ezt követően, minden egyes mozi napzáró folyamatának részeként a Bookit továbbítja a DataCash részére az összegyűjtött fizetési információkat olyan elszámolási fájlok formájában, amelyek valamennyi ügylet tekintetében tartalmazzák a kártyával való fizetésre vonatkozó adatokat, beleértve a kibocsátó bank engedélyezési kódját, majd a DataCash megküldi az elfogadó banknak a nap folyamán elvégzett valamennyi ügyletet tartalmazó kötegeltektől, azoknak a különböző kibocsátó bankok részére történő továbbítása céljából, amely megindítja a kibocsátó bankok által az elfogadó bank részére történő fizetést. Ez utóbbi pedig jóváírja a Bookit számláján az érintett összegeket. Végül a Bookit átutalja az Odeon részére a jegyek

értékesítéséből származó bevételt, és megtartja a kártyakezelési szolgáltatáshoz kapcsolódó kezelési költséget.

16 A kérdést elterjesztő bíróság kifejti, hogy a Bookit szerepe egyrészt az Odeon ügynökeként jegyértékesítésből, másrészt pedig az ügyfelek részére való kártyakezelési szolgáltatások nyújtásából tevődik össze, amely a kártyára vonatkozó információk ügyfél általi megszerzéséből, a hivatkozott információknak az elfogadó bankok részére történő továbbításából, az engedélyezési kód ez utóbbtól való megszerzéséből és az elszámolási folyamat részeként a kártyaadatokat tartalmazó információk – ideértve az engedélyezési kódot – elfogadó bankoknak való továbbküldéséből áll.

17 A kérdést elterjesztő bíróság pontosítja először is, hogy az elszámolási fájlok nélkül az elfogadó bank nem tudná, hogy az ügyletek befejezettek. Másodszor az elfogadó bank szolgáltatásai nélkül a Bookit nem tudna kártyával történő fizetéseket feldolgozni, mivel nem tud kártyákra vonatkozó adatokat közvetlenül a kibocsátó bankok részére szolgáltatni az engedélyezési kódok megszerzése céljából. Harmadszor a Bookitnak a DataCash szolgáltatásaira is szüksége van abból a célból, hogy a kártyákra vonatkozó adatok a fizetési rendszer által felismert formában legyenek rögzítve. E bíróság jelzi, hogy előtte ugyanakkor nem vitatott, hogy a DataCash közreműködése nem érinti a Bookit által nyújtott szolgáltatás jellegét. Negyedszer megjegyzi, hogy az Odeon, a Bookit és az ügyfél közötti viszony leírása az Odeon honlapján található, és úgy véli, hogy a teljes érintett időszakban ezen ügyfelek tudták, hogy külön megállapodást létesítenek a Bookittal a kezelési költség megfizetése ellenében nyújtott kártyakezelési szolgáltatásról.

18 A kérdést elterjesztő bíróság előtte a Bookit előadja, hogy a kártyakezelési szolgáltatás, amelyet nyújt az Odeon mozijegyek vásárlói számára, az 1994. évi törvény 9. melléklete 5. csoportjának 1. pontja és a héairányelv 135. cikke (1) bekezdésének d) pontja alapján adómentes szolgáltatásnyújtásnak minősül, mivel a kártyaadatok továbbítása az elfogadó banknak, ideértve az engedélyezési kódokat is, azt eredményezi, hogy a pénzüsszegek átutalásra kerülnek a Bookit e banknál vezetett számlájára.

19 Az adóhatóság azonban azt állítja, hogy a Bookit egyik pillanatban sem vesz részt az Odeon ügyfelei megbízásából pénzüsszegek átutalásában a bíróság ítélkezési gyakorlata értelmében, mivel ezt az átutalást az elfogadó bank a kibocsátó bankokkal együtt hajtja végre. A Bookit által nyújtott szolgáltatások így általános héamérték alá esnek.

20 A kérdést elterjesztő bíróság jelzi, hogy az Egyesült Királyság más nemzeti bíróságaihoz hasonlóan számára is nehézséget okoz meghatározni, hogy milyen jellegű tevékenység tartozik a héairányelv 135. cikke (1) bekezdésének d) pontjában szereplő adómentesség körébe.

21 E körülmények között a First-tier Tribunal (Tax Chamber) (első fokú bíróság [adóügyi tanács]) felfüggesztette az eljárást és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjesztette a bíróság elé:

„1) A [hatodik irányelv] 135. cikke (1) bekezdésének d) pontjában szereplő, a bíróság 1997. június 5-i [...] SDC-ítéletében, (C-2/95, ECLI:EU:C:1997:278; EBHT 1997., I-3017. o.) kifejtett értelmezése szerinti héamentességre tekintettel, melyek az annak meghatározása során alkalmazandó releváns elvek, hogy a (jelen ügyben nyújtott

szolgáltatáshoz hasonló) „[kártyakezelési] szolgáltatás” a hivatkozott ítélet 66. pontja értelmében „pénzmozgással jár és változást eredményez a jogi és pénzügyi helyzetben?

2) F szabály szerint milyen tényezők különböztetik meg i) azt a szolgáltatást, amely olyan pénzügyi információ rendelkezésre bocsátásából áll, amely nélkül nem történhet kifizetés, amely viszont nem tartozik az adómentesség alá (a 2011. július 28-i Nordea Pankki Suomi ítélethez [C-350/10, ECLI:EU:C:2011:532; EBHT 2011., I-7359. o.] hasonlóan), attól az ii) adatkezelési szolgáltatástól, amely gyakorlatilag pénzmozgást eredményez, és amelyet a Bíróság ezért olyannak minősített, hogy az az adómentesség hatálya alá tarthat [az 1997. június 5-i SDC-ítélet (C-2/95, EU:C:1997:278) 66. pontjához hasonlóan]?

3) Különösen, és a [kártyakezelési] szolgáltatásokkal összefüggésben:

a) Alkalmazandó-e az adómentesség olyan szolgáltatásokra, amelyek eredménye pénzmozgás, de amelyek nem tartalmazzák azt a feladatot, hogy megterheljenek valamely számlát, és ennek megfelelően jóváírást végezzenek valamely másik számlán?

b) Az adómentességre való jogosultság függ-e attól, hogy a szolgáltatások nyújtója maga szerzi meg közvetlenül az engedélyezési kódokat a kártyakibocsátó banktól, vagy ettől eltérően, az elfogadó bankján keresztül szerzi meg ezeket a kódokat?”

Az elzetes döntéshozatalra elterjesztett kérdésekről

Elzetes észrevételek

22 A kérdést elterjesztő bíróság az elzetes döntéshozatal iránti kérelmét arra a feltételezésre alapítja, hogy kártyakezelési szolgáltatás, amelyet a Bookit nyújt akkor, amikor az Odeon moziba ellátogatni szándékozó személy a Bookiton keresztül olyan jegyet vásárol, amelyet betéti vagy hitelkártyával fizet ki, ennek a jegynek az értékesítésétől elkülönült és független szolgáltatásnyújtásnak minősül.

23 A Bíróság ugyanakkor már megállapította, hogy a szolgáltatásnyújtó által ügyfeleinek abban az esetben számlázott többletköltségek, amikor ezen ügyfelek hitelkártyával, betéti kártyával, csekkkel vagy valamely bankfiókban, illetve a szolgáltatásnyújtó javára fizetések átvételére felhatalmazott megbízottnál készpénzben fizetnek, nem minősülnek azon f szolgáltatás nyújtásától elkülönült és független szolgáltatásnyújtás ellenértékének, amelynek vonatkozásában ezt a fizetést teljesítették (lásd ebben az értelemben: 2010. december 2-i Everything Everywhere ítélet C-276/09, EU:C:2010:730, 32. pont).

24 E tekintetben a Bíróság mindenekelőtt megállapította, hogy ha valamely f szolgáltatás nyújtója olyan infrastruktúrát bocsát az ügyfelek rendelkezésére, amely lehetővé teszi számukra az említett szolgáltatás árának – különösen bankkártyával történő – kifizetését, ez nem önálló célként jelenik meg ezen ügyfelek számára, és hogy ezen állítólagos szolgáltatásnyújtáshoz, amelyet az említett ügyfelek a f szolgáltatás megvásárlásától függetlenül nem vehetnek igénybe, az utóbbiak szempontjából az említett szolgáltatáshoz képest nem f az önkéntes önálló érdek (lásd ebben az értelemben: 2010. december 2-i Everything Everywhere ítélet, C-276/09, EU:C:2010:730, 27. pont).

25 A Bíróság ezt követően hozzátette, hogy a fizetés átvétele, valamint ez utóbbinak a kezelése szorosan kapcsolódik minden ellenérték fejében történő szolgáltatásnyújtáshoz, és

hogy az ilyen szolgáltatással együtt jár, hogy a szolgáltatásnyújtó kéri a fizetést, és megteszi a szükséges erőfeszítéseket abból a célból, hogy az ügyfél a nyújtott szolgáltatás ellenértékéeként ténylegesen fizetést teljesíthessen, tekintettel arra, hogy a szabály szerint a szolgáltatásnyújtás valamennyi fizetési módja maga után vonja, hogy a szolgáltató bizonyos intézkedéseket tesz a fizetés kezelése érdekében, még ha ezen intézkedések terjedelme az egyes fizetési módok szerint el is térhet egymástól (lásd ebben az értelemben: 2010. december 2-i *Everything Everywhere* ítélet, C-276/09, EU: C:2010:730, 28. pont).

26 A Bíróság végül azt állapította meg, hogy az a körülmény, hogy az állítólagos pénzügyi szolgáltatás külön árát a szerződéses dokumentum azonosítja, és az ügyfelek részére kibocsátott számlák elkülönítve részletezik, e tekintetben nem meghatározó, mivel az a körülmény, hogy egyetlen árat számláztak, vagy szerződéses úton különálló árakról rendelkeztek, nem döntő jelentőségű annak meghatározása érdekében, hogy két vagy több elkülönült ügylet, vagy pedig egyetlen gazdasági ügylet létezésére kell-e következtetni (lásd ebben az értelemben: 2010. december 2-i *Everything Everywhere* ítélet, C-276/09, EU: C:2010:730, 29. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

27 A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata értelmében a nemzeti bíróság feladata annak a megállapítása, hogy a szóban forgó ügyletek valós gazdasági és kereskedelmi tartalmára tekintettel és az egyetlen szerződéses formától függetlenül az általa vizsgált ismérvek egységet képező ügylet fennállására utalnak-e (lásd ebben az értelemben: 2008. február 21-i *Part Service* ítélet, C-425/06, EU:C:2008:108, 54. pont, és 2013. június 20-i *Newey*-ítélet, C-653/11, EU:C:2013:409, 42–45. pont), figyelembe véve mindazon körülmények összességét, amelyek között ez az ügylet végbemegy (lásd ebben az értelemben: 2010. december 2-i *Everything Everywhere* ítélet, C-276/09, EU: C:2010:730, 26. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

28 E tényezőkre tekintettel a kérdést elterjesztő bíróság feladata annak vizsgálata, hogy a szóban forgó ügyben a Bookit által nyújtott kártyakezelési szolgáltatást a héa alkalmazása szempontjából az érintett mozijegyek értékesítéséhez kapcsolódó járulékos szolgáltatásnak vagy egy másik járulékos szolgáltatáshoz kapcsolódó járulékos szolgáltatásnak kell tekinteni, amelyet a Bookit nyújthat az említett mozijegyek megvásárlóinak, amely lehet a foglalás vagy a mozijegyek elvétele és távvásárlása, és ennél fogva ezzel a járulékos szolgáltatással egy egységes szolgáltatást képez, így ennek a szolgáltatásnak a járulékos szolgáltatás adójogi sorsát kell esetleg osztania (lásd ebben az értelemben: 1991. február 25-i *CPP*-ítélet, C-349/96, EU: C:1999:93, 32. pont, és 2015. április 16-i *Wojskowa Agencja Mieszkaniowa w Warszawie* ítélet, C-42/14, EU:C:2015:229, 31. pont).

29 E feltételekre tekintettel a jelen esetben a Bíróságnak szükséges elvégeznie az uniós jognak a kérdést elterjesztő bíróság által kért értelmezését.

A kérdésekről

30 Az együttesen vizsgálandó kérdéseivel a kérdést elterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a héairányelv 135. cikke (1) bekezdésének d) pontját úgy kell-e értelmezni, hogy az ott szereplő héamentesség kiterjed az olyan, „kártyakezelésnek” nevezett, az e szolgáltatást nyújtó adóalany által teljesített szolgáltatásra, mint amely a szóban forgó ügyben szerepel, és amelynek teljesítésére akkor kerül sor, amikor valamely személy e szolgáltatón keresztül olyan mozijegyet vásárol, amelyet e szolgáltató más szervezet nevében és javára értékesít, és amelyet ez a személy betéti vagy hitelkártyával fizet ki.

31 Az elzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitunik, hogy ez a kártyakezelési szolgáltatás mindenekeltt abban áll, hogy e szolgáltatás nyújtója a vásárlótól megszerzi a vásárló által felhasználni kívánt betéti vagy hitelkártyára vonatkozó adatokat, és ezeket az elfogadó bankja részére továbbítja, amely azokat a kibocsátó bank részére továbbítja. Továbbá e szolgáltatás része az is, hogy amikor a kibocsátó bank ezen adatok megszerzését követően az elfogadó banknak – a részére küldött engedélyezési kóddal – megersítette a kártya érvényességi idejét és a szükséges fedezet rendelkezésre állását, e szolgáltató az elfogadó bankján keresztül megkapja az említett kódot, amely lehetővé teszi az értékesítés teljesítését. Végül e szolgáltatás részeként e szolgáltató a nap végén az elfogadó bankja részére a nap folyamán ténylegesen teljesített valamennyi értékesítésről összefoglaló elszámolási fájlt küld, amely tartalmazza a felhasznált fizetési kártyára vonatkozó releváns adatokat, ideértve az engedélyezési kódokat is, az elfogadó bank által a különböző érintett kibocsátó bankok részére történő továbbítás érdekében, amelyek ezt követően fizetéseket vagy utalásokat indítanak ezen elfogadó banknak, amely továbbítja az érintett pénzforrásokat az említett szolgáltató számlájára.

32 Elöljáróban meg kell jegyezni, hogy a héairányelv 135. cikke (1) bekezdésének b)–g) pontja, amely lényegi módosítás nélkül átveszi a 77/388 hatodik irányelv 13. cikke B. részének d) pontjának 1–6. alpontjában már korábban elírt adómentességeket. Ezen utóbbi rendelkezésekkel kapcsolatos ítélkezési gyakorlat tehát továbbra is releváns a héairányelv megfelelő rendelkezéseinek értelmezése tekintetében.

33 A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint a héairányelv 135. cikkének (1) bekezdésében foglalt adómentességek az uniós jog autonóm fogalmainak minősülnek, amelyek célja annak elkerülése, hogy a héarendszer alkalmazása tagállamonként eltérjen (lásd: 2011. március 10-i Skandinaviska Enskilda Banken ítélet, C-540/09, EU:C:2011:137, 19. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2015. október 22-i Hedqvist-ítélet, C-264/14, EU:C:2015:718, 33. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

34 Az is állandó ítélkezési gyakorlat, hogy az említett adómentességek leírására használt kifejezéseket szigorúan kell értelmezni, mivel ezek kivételt jelentenek a f szabályhoz képest, miszerint az adóalany által ellenszolgáltatás fejében teljesített minden szolgáltatásnyújtás után héát kell fizetni (lásd többek között: 2011. július 28-i Nordea Pankki Suomi ítélet, C-350/10, EU:C:2011:532, 23. pont, valamint a 2015. október 22-i Hedqvist-ítélet, C-264/14, EU:C:2015:718, 34. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

35 Ezzel összefüggésben emlékeztetni kell arra, hogy a héairányelv 135. cikke (1) bekezdésének d) pontja elírja, hogy a tagállamok mentesítik az adó alól „azon ügyletek[et], beleértve a közvetítést is, amelyek betétre, folyószámlára, fizetésre, átutalásra, követelésre, csekkre és egyéb átruházható értékpapírra vonatkoznak, kivéve a követelésbehajtást”.

36 Ezen rendelkezés értelmében az adómentes ügyletek az adott szolgáltatásnyújtás jellege, és nem a szolgáltatás nyújtója vagy az igénybe vevő személy alapján kerültek meghatározásra. A mentességnek tehát nem feltétele, hogy az ügyletet meghatározott típusú létesítmények vagy jogi személyek teljesítsék, mivel a szóban forgó ügyletek a pénzügyi ügyletek területére tartoznak (lásd: 2010. október 28-i Axa UK ítélet, C-175/09, EU:C:2010:646, 26. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

37 A jelen esetben nem vitatott, hogy kizárólag a héairányelv 135. cikke (1) bekezdésének d) pontja szerinti „ügyletek, [...] amelyek [...] fizetésre [és] átutalásra [...] vonatkoznak” tekintetében el írt adómentesség bír jelent séggel az alapeljárásban szerepl ügyben.

38 Ebben a tekintetben a Bíróság már kimondta, hogy az átutalás olyan ügylet, amely valamely pénzüsszegnek az egyik bankszámláról a másikra történ áthelyezésére irányuló megbízás teljesítéséb l áll. Különösen az jellemzi, hogy változást idéz el egyrészt l a megbízást adó személy és a kedvezményezett közötti, másrészt l pedig az e személyek, illetve a bankjuk közötti, valamint adott esetben a bankok közötti jogi és pénzügyi helyzetben. Továbbá az ügylet, amely e változást el idézi, maga a számlák közötti pénzmozgás, annak okától függetlenül. Így mivel az átutalás csak egy pénzmozgást biztosító eszköz, a funkcionális szempontok dönt jelent ség ek annak meghatározása szempontjából, hogy valamely ügylet a héairányelv 135. cikke (1) bekezdésének d) pontja értelmében vett átutalásnak min sül-e (lásd ebben az értelemben: 1997. június 5-i SDC-ítélet, C-2/95, EU:C:1997:278, 53. pont; és 2011. július 28-i Nordea Pankki Suomi ítélet, C-350/10, EU:C:2011:532, 25. pont).

39 Továbbá a héairányelv 135. cikke (1) bekezdése d) pontjának a szövege f szabály szerint nem zárja ki, hogy egy átutalási m veletet több olyan különálló szolgáltatásra bontsanak fel, amelyek így az e rendelkezés értelmében az átutalásra „vonkozó ügyletek[et]” képezik (lásd ebben az értelemben: 1997. június 5-i SDC-ítélet, C-2/95, EU:C:1997:278, 64. pont). Noha nem zárható ki, hogy a szóban forgó mentesség olyan szolgáltatásokra is kiterjedhet, amelyek önmagukban nem min sülnek átutalásnak, attól még e mentesség csak olyan ügyletekre terjedhet ki, amelyek átfogóan értékelve önálló egységet alkotnak, és arra irányulnak, hogy ellássák az ilyen átutalások jellemz és lényegi funkcióit (lásd ebben az értelemben: 1997. június 5-i SDC-ítélet, C-2/95, EU:C:1997:278, 66–68. pont).

40 A fentiekb l az következik, hogy a nyújtott szolgáltatások akkor min sülnek a héairányelv 135. cikke (1) bekezdésének d) pontja értelmében vett átutalásokra vonatkozó ügyleteknek, ha azok átfogóan értékelve önálló egységet alkotnak, és arra irányulnak, hogy ellássák egy ilyen átutalás jellemz és lényegi funkcióit, és így pénzmozgással járnak és változást eredményeznek a jogi és pénzügyi helyzetben. E tekintetben a héairányelv szerinti adómentes szolgáltatást meg kell különböztetni a puszta dologi vagy technikai jelleg szolgáltatásnyújtástól. E célból különösen a szolgáltatást nyújtó személy felel sségét, pontosabban pedig azt a kérdést kell tisztázni, hogy e felel sség csak technikai szempontokat érint-e, vagy kiterjed az ügyletek jellemz és lényegi funkcióra is (lásd ebben az értelemben: 1997. június 5-i SDC-ítélet, C-2/95, EU:C:1997:278, 66. pont, és 2011. július 28-i Nordea Pankki Suomi ítélet, C-350/10, EU:C:2011:532, 24. pont).

41 Hangsúlyozni kell, hogy mivel a funkcionális szempontok dönt jelent séggel bírnak annak meghatározása szempontjából, hogy egy ügylet a héairányelv 135. cikke (1) bekezdésének d) pontja értelmében vett átutalásra vonatkozik-e, az a szempont, amely lehet vé teszi a pénzmozgással járó, a jelen ítélet 38. és 40. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében a jogi és pénzügyi helyzetben változást eredményez és az említett adómentesség hatálya alá tartozó ügylet megkülönböztetését egy ilyen hatásokkal nem járó, így ennél fogva az adómentesség hatálya alá nem tartozó ügylett l, abban rejlik, hogy az adott ügylet ténylegesen vagy feltételesen átruházza-e a szóban forgó pénzeszközök feletti tulajdonjogot, vagy arra irányul, hogy ellássa egy ilyen átutalás jellemz és lényegi funkcióit (lásd ebben az értelemben: 2011. július 28-i Nordea Pankki Suomi ítélet, C-350/10, EU:C:2011:532, 33. pont).

42 E tekintetben, jóllehet az érintett szolgáltatásnyújtó szempontjából az, hogy egy számlát saját maga közvetlenül megterhel és/vagy azon jóváír, vagy ugyanazon jogosult számláin történ jóváírás formájában beavatkozik, f szabály szerint lehet vé teszi annak megállapítását, hogy e feltétel teljesült, és arra enged következtetni, hogy az érintett szolgáltatás adómentes (lásd ebben az értelemben: 2014. március 13-i ATP PensionService ítélet, C-464/12, EU:C:2014:139., 80., 81. és 85. pont), önmagában az a tény, hogy ez a szolgáltatás közvetlenül nem foglal magában ilyen feladatot, nem zárhatja ki eleve azt, hogy az a szóban forgó adómentességben részesüljön, figyelembe véve a jelen ítélet 38. pontjában említett értelmezés nem határozza meg el re az átutalások megvalósításának módjait (lásd ebben az értelemben: 2014. március 13-i ATP PensionService ítélet, C-464/12, EU: C:2014:139, 80. pont).

43 Egyebekben a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatából következik, hogy az átutalásokra vonatkozó ügyletekkel kapcsolatos megfontolásokat a fizetésekre vonatkozó ügyletek tekintetében is alkalmazni kell (lásd ebben az értelemben: 1997. június 5-i SDC-ítélet, C-2/95, EU: C:1997:278, 50. pont, és 2011. július 28-i Nordea Pankki Suomi ítélet, C-350/10, EU:C:2011:532, 26. pont).

44 A jelen esetben meg kell jegyezni, hogy – amint a jelen ítélet 31. pontjában foglalt ismertetésből következik – egy olyan kártyakezelési szolgáltatás, mint az alapügyben szóban forgó, fizetés vagy átutalás teljesítéséhez vezet, és egy ilyen szolgáltatás a végrehajtás szempontjából nélkülözhetetlennek tekinthet, figyelembe véve, hogy – amint az az el zetes döntéshozatalra utaló határozatból is kit nítik – az elszámolási fájloknak a szolgáltatásnyújtó által az elfogadó bankja felé történ nap végi továbbítása az, amely megindítja az érintett összegek fizetési vagy átutalási folyamatát a kibocsátó bankoktól az említett elfogadó bank felé, és végül e szolgáltatásnyújtó számlájára, valamint hogy csak azok a fizetések vagy átutalások teljesülnek ténylegesen, amelyek tekintetében a szükséges információk szerepelnek az említett fájlban.

45 Ugyanis, el ször, a héairányelv 135. cikke (1) bekezdése d) pontját szigorúan kell értelmezni, így önmagában abból a tényből, hogy egy szolgáltatás nélkülözhetetlen valamely adómentes ügylet teljesítéséhez, nem vonható le az a következtetés, hogy az adómentes (lásd ebben az értelemben: 1997. június 5-i SDC-ítélet, C-2/95, EU:C:1997:278, 65. pont, és 2011. július 28-i Nordea Pankki Suomi ítélet, C-350/10, EU:C:2011:532, 31. pont).

46 Másodszor sem a vásárlótól az ez utóbbi által felhasználni kívánt fizetési kártyára vonatkozó adatok e szolgáltatásnyújtó általi megszerzése, sem azoknak az e szolgáltató által az elfogadó bankja részére történ továbbítása, sem a kibocsátó bank által kibocsátott engedélyezési kód e szolgáltató általi fogadása, sem pedig a szolgáltatásnyújtó által az elfogadó bankja felé, többek között a teljesített értékesítésekre vonatkozó adatokat tartalmazó elszámolási fájlok nap végén történ továbbítása – önmagában vagy együttesen – nem tekinthet úgy, hogy a héairányelv 135. cikke (1) bekezdésének d) pontja szerinti fizetési vagy átutalási ügylet valamely jellemző és lényegi funkcióját teljesíti.

47 E leírásra tekintettel nem vitatott, hogy egy ilyen szolgáltatás nyújtója közvetlenül maga nem terheli és nem is írja jóvá az érintett számlákat, azokon könyvelést nem végez, nem is ad megbízást ilyen terhelésre vagy jóváírásra, hiszen a vásárló az, aki a vásárlás megvalósítása érdekében a fizetési kártyáját használva dönt úgy, hogy a számlája valamely harmadik fél javára legyen megterhelve.

48 Ezenfelül, amint azt az Európai Bizottság a tárgyaláson el adta, a szolgáltatásnyújtó kereskedő által az elfogadó bankja részére bemutatott elszámolási fájl csupán egy fizetés elektronikus formában történő fogadása iránti kérelem. Egy ilyen fájl nap végén történő továbbítása így csak arra irányul, hogy az érintett fizetési rendszert tájékoztassa arról, hogy egy elzetesen engedélyezett értékesítés valóban megvalósult. Tehát nem tekinthető úgy, mint amely az említett fizetést vagy átutalást teljesíti, vagy mint amely arra irányul, hogy a jellemző és lényegi funkciókat ellássa. Azon körülmény, hogy egy ilyen fájl a ténylegesen megvalósított értékesítésekre vonatkozó adatok és kódok átvételére korlátozódik, és így azokra, amelyekre tekintettel a vásárló által kért jegyek rendelkezésre állását megértették, e tekintetben nem releváns, mivel ez a körülmény egy ilyen fájl lényegi velejárója.

49 Hangsúlyozni kell azt is, amint az az elzetes döntéshozatalra utaló végzésből kiderül, hogy az az engedélyezési kód, amelyet a szolgáltató csak kér, fogad és továbbít, és amely kibocsátása fölött tehát nem bír ellenőrzéssel, és amely kód ebben a fájlban szerepel, csak az értékesítéshez való engedélyezést jelenti, amelyet az érintett kibocsátó bank biztosít az elfogadó bankon keresztül a szolgáltatónak. Tehát nem is a szóban forgó pénzeszközök feletti tulajdonjog átruházásának jellemző és lényegi funkciójáról van szó. Következésképpen az a körülmény, hogy egy ilyen kódot a szolgáltató közvetlenül a kibocsátó banktól vagy az elfogadó bankján keresztül szerez meg, nem releváns annak megállapítása szempontjából, hogy az olyan kártyakezelési szolgáltatás, mint amilyen a szóban forgó ügyben szerepel, a szóban forgó adómentesség hatálya tartozik-e, vagy sem.

50 Harmadszor az elzetes döntéshozatalra utaló határozatból nem derül ki, hogy az ilyen szolgáltatás nyújtója viseli-e a felelősséget a héairányelv 135. cikke (1) bekezdésének d) pontja szerinti adómentes átutalási vagy fizetési ügyletet jellemző, jogi és pénzügyi változások elidézésével kapcsolatban, valamint a pénzeszközök átutalási folyamatának jellemző és lényegi funkcióival kapcsolatban, amely folyamat a kibocsátó bankok és az elfogadó bank között, majd az elfogadó bank és a szolgáltató számlája között valósul meg. Így különösen, bár a kártyakezelési szolgáltató, amint arra a Bookit írásbeli észrevételeiben rámutatott, a vásárlója és esetleg azon szervezet tekintetében, amelynek javára az értékesítéseket megvalósítja, kötelezettséget vállalhat ennek az értékesítésnek és az ahhoz kapcsolódó kártyakezelési szolgáltatásnak a megfelelő megvalósítására, és így a szolgáltatás kielégítő teljesítésére, ez a felelősség nem jelenti azt, hogy az említett szolgáltató felelősséggel tartozik a jogi és pénzügyi helyzetben elidézett változásokért, amelyek az adómentes fizetési és átutalási ügyleteket jellemzik.

51 A fentiek összességéből következik, hogy az olyan kártyakezelési szolgáltató, mint amelyről az alapügyben szó van, nem jellemző és nem lényegi jelleggel vesz részt az érintett pénzeszközök feletti tulajdonjog átruházását megtestesítő és a Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint a héairányelv 135. cikke (1) bekezdésének d) pontja alapján adómentes fizetésekre és átutalásokra vonatkozó ügyletekre jellemző jogi és pénzügyi változásokban, hanem csupán olyan technikai és adminisztratív eszközöket használ fel, amelyek lehetővé teszik az információk begyűjtését és azoknak az elfogadó bankja felé való közlését, valamint szintén ilyen úton az olyan információk fogadását, amelyek lehetővé teszik számára az értékesítés megvalósítását és a megfelelő pénzeszközök fogadását.

52 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az ilyen szolgáltatás automatizált jellege, és különösen az a körülmény, hogy az elszámolási fájl továbbítása az érintett fizetések és átutalások automatikus megindítását eredményezi, nem módosíthatja a nyújtott szolgáltatás

jellegét, következésképpen nem érinti a szóban forgó adómentesség alkalmazását (lásd ebben az értelemben: 1997. június 5-i SDC-ítélet, C-2/95, EU: C:1997:278, 37. pont).

53 Így az olyan kártyakezelési szolgáltatás, mint amelyről az alapügyben szó van, mivel lényegében az értékesítésre felkínált szolgáltatás vagy termék kifizetésének fogadása céljából a kereskedő és az elfogadó bankja közötti információcseréből áll, nem tartozhat a fizetésekre és az átutalásokra vonatkozó ügyletek tekintetében a héairányelv 135. cikke (1) bekezdésének d) pontjában szereplő adómentesség hatálya alá.

54 Végeredményben, egyrészt az ilyen szolgáltatás a jellegénél fogva nem minősíthető a héairányelv 135. cikke (1) bekezdése b)–g) pontja értelmében vett pénzügyi ügyletnek, hacsak nem tekintjük úgy, hogy valamennyi kereskedő, aki a betéti vagy hitelkártyán keresztül történő fizetések fogadása céljából megteszi a szükséges intézkedéseket, az e rendelkezés értelmében pénzügyi ügyleteket valósít meg, ami megfosztaná ezt a fogalmat annak értelmétől és szembe menne a héamentességek szigorú értelmezésének a követelményével.

55 Másrészt a héairányelv 135. cikke (1) bekezdése d) pontjában elírt adómentesség biztosítása egy olyan kártyakezelési szolgáltatás részére, mint amelyen a szóban forgó ügyben szerepel, sértene a pénzügyi ügyletek adómentessége által követett célokat, amelyek az adóalap, valamint a levonható héaösszeg meghatározásával kapcsolatos nehézségek kiküszöbölésére és a fogyasztói hitelek költségei emelkedésének elkerülésére irányulnak (2007. április 19-i Velvet & Steel Immobilien ítélet, C-455/05, EU:C:2007:232, 24. pont, valamint a 2008. május 14-i Tiercé Ladbroke és Derby végzés, C-231/07 és C-232/07, nem tették közzé, EU: C:2007:332, 24. pont).

56 Ugyanis az olyan kártyakezelési szolgáltatás héa alá vonása, mint amely a szóban forgó ügyben szerepel, nem mutat ilyen nehézségeket. Különösen az adóalap, amely az ilyen szolgáltatás ellenében kapott ellenértéknek, azaz az említett szolgáltatásért a jegy vásárlója számára számlázott kezelési költségnek felel meg, könnyen kiszámítható, és az ilyen ügyletben nem szerepel a szolgáltató által a vásárló részére nyújtott hitel. Az ilyen szolgáltatás tehát nem jogosít a héairányelv 135. cikke (1) bekezdése d) pontja szerinti adómentességre.

57 A fenti megfontolások összességére tekintettel a feltett kérdésekre azt a választ kell adni, hogy a héairányelv 135. cikke (1) bekezdésének d) pontját úgy kell értelmezni, hogy az ott szereplő fizetésekre és átutalási forgalomra vonatkozó ügyleteket megillető héamentesség nem terjed ki az olyan „betétkártya- vagy hitelkártya-kezelésnek” nevezett, az e szolgáltatást nyújtó adóalany által teljesített szolgáltatásra, mint amely a szóban forgó ügyben szerepel, és amelynek teljesítésére akkor kerül sor, amikor valamely személy e szolgáltatón keresztül olyan mozijegyet vásárol, amelyet e szolgáltató valamely más szervezet nevében és javára értékesít, és amelyet ez a személy betéti kártyával vagy hitelkártyával fizet ki.

A költségekről

58 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (második tanács) a következőképpen határozott:

A közös hozzáadottértékadó-rendszerrel 1 szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv 135. cikke (1) bekezdése d) pontját úgy kell értelmezni, hogy az ott szereplő fizetésekre és átutalási forgalomra vonatkozó ügyleteket megillető hozzáadottértékadó-mentesség nem terjed ki az olyan „betétikártya- vagy hitelkártya-kezelésnek” nevezett, az e szolgáltatást nyújtó adóalany által teljesített szolgáltatásra, mint amely a szóban forgó ügyben szerepel, és amelynek teljesítésére akkor kerül sor, amikor valamely személy e szolgáltatón keresztül olyan mozijegyet vásárol, amelyet e szolgáltató valamely más szervezet nevében és javára értékesít, és amelyet ez a személy betéti kártyával vagy hitelkártyával fizet ki.

Aláírások

* Az eljárás nyelve: angol.